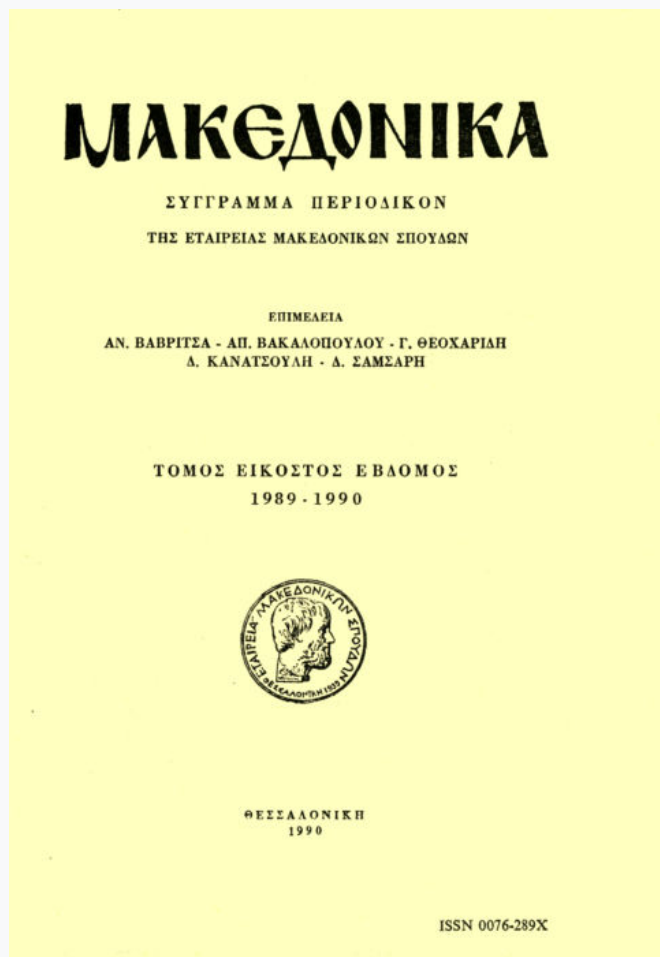

Μακεδονικά

Τόμ. 27, Αρ. 1 (1989)

Η ίδρυση υποκαταστήματος της Εθνικής Τραπέζης της Ελλάδος στη Θεσσαλονίκη και οι ελληνοβουλγαρικές σχέσεις (1912-1913)

Αγγελική Σφήκα-Θεοδοσίου

doi: [10.12681/makedonika.93](https://doi.org/10.12681/makedonika.93)

Copyright © 2014, ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΑ

Άδεια χρήσης [Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Βιβλιογραφική αναφορά:

Σφήκα-Θεοδοσίου Α. (1989). Η ίδρυση υποκαταστήματος της Εθνικής Τραπέζης της Ελλάδος στη Θεσσαλονίκη και οι ελληνοβουλγαρικές σχέσεις (1912-1913). *Μακεδονικά*, 27(1), 63-78. <https://doi.org/10.12681/makedonika.93>

**Η ΙΔΡΥΣΗ ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΟΣ
ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΣΤΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
ΚΑΙ ΟΙ ΕΛΛΗΝΟΒΟΥΛΓΑΡΙΚΕΣ ΣΧΕΣΕΙΣ (1912-1913)**

Είναι γνωστό ότι ήδη από την επομένη της κατάληψης της Θεσσαλονίκης από τα ελληνικά στρατεύματα (26 Οκτωβρίου 1912)¹, οι Βούλγαροι άρχισαν οταδιακές μεθοδεύσεις που απέβλεπαν και στην επιβολή και της δικής τους παρουσίας μέσα στην επίμαχη μακεδονική πόλη και με απώτερο στόχο την αμφισβήτηση της ελληνικής κυριαρχίας².

Η πρώτη βουλγαρική κίνηση ήταν, όπως είναι γνωστό, να ζητήσει και να αποσπάσει ο στρατηγός Τοδογον άδεια από τις ελληνικές στρατιωτικές αρχές της Θεσσαλονίκης, στις 28 Οκτωβρίου, για την είσοδο και την προσωρινή διαμονή στην πόλη δυο ταγμάτων του βουλγαρικού στρατού. Η χειρονομία ωστόσο εκείνη του αρχιστρατήγου και διαδόχου Κωνσταντίνου έμελλε να αποδειχτεί σοβαρό σφάλμα. Παρά τις διαβεβαιώσεις του Τοδογον, στη Θεσσαλονίκη «φιλοξενήθηκε» τελικά μια ολόκληρη μεραρχία βουλγαρικού στρατού, η οποία με την προκλητική της συμπεριφορά δημιούργουσε συνεχώς προβλήματα στις ελληνικές αρχές, που πάσχιζαν να επιβάλουν την τάξη στην πόλη.

Αλλά τα προβλήματα δεν σταματούσαν εκεί· οι Βούλγαροι, αφού εδραίωσαν τις θέσεις τους, άρχισαν να αμφισβητούν τη μονομερή κατάληψη της Θεσσαλονίκης από τους Έλληνες, προβάλλοντας, με παράδοξο τρόπο, δικαιώματα συγκυριαρχίας³. Στην πολιτική τους μάλιστα αυ-

1. Οι ημερομηνίες του κειμένου σημειώνονται με βάση το Ιουλιανό ημερολόγιο· παράλληλα διατηρήθηκαν, όπου υπήρχαν, οι διπλές ημερομηνιακές ενδείξεις των εγγράφων.

2. Για τα γεγονότα της κατάληψης της Θεσσαλονίκης βλ. Γ. Βεντήρης, *Η Ελλάς του 1910-1920*, τ. 1, β' έκδοση, Αθήνα 1970, σ. 114-124, 129-130· πρβλ. Ε. Γρηγόριου, *Έλληνες και Βούλγαροι*, β' έκδοση, Θεσσαλονίκη 1954, σ. 273-278.

3. Κ. Ρακτιβάν, *Έγγραφα και σημειώσεις εκ της πρώτης ελληνικής διοικήσεως της Μακεδονίας (1912-1913)*, επιμ. Ι. Θ. Δημαρά, Θεσσαλονίκη 1951, σ. 18-26, 31-37, 55· πρβλ. Α. π. Βακαλόπουλος, *Η Θεσσαλονίκη στα 1430, 1821 και 1912-1918*, Θεσσαλονίκη 1947, σ. 67-68. Για τις ελληνικές θέσεις έναντι των κυριαρχικών δικαιωμάτων στη Θεσσαλονίκη, και τις τεταμένες ελληνοβουλγαρικές σχέσεις εξαιτίας της παρουσίας των Βουλγάρων στην πόλη, ενδιαφέρουσες επιστημάνσεις γίνονται σε μακροσκελή ανυπόγραφη αναλυτική έκθεση ξένου (μάλλον Ρώσου) παρατηρητή

τή, προσπαθούσαν να προσεταιριστούν και το πολυάριθμο ισραηλιτικό αλλά και το τουρκικό στοιχείο της πόλης¹. Τέλος, για να προωθήσουν τα σχέδιά τους να επιβάλουν παράλληλες προς τις ελληνικές και δικές τους στρατιωτικές και διοικητικές αρχές, επέμεναν στον διορισμό Βούλγαρου φρουράρχου ή έστω υποφρουράρχου, και ίδρυσαν, παρά τις έντονες αντιδράσεις των Ελλήνων, βουλγαρικό ταχυδρομείο και τηλεγραφείο².

Οι βουλγαρικές πρωτοβουλίες, που δεν περιορίζονταν μάλιστα μόνο στη Θεσσαλονίκη, προκάλεσαν, όπως ήταν φυσικό, σοβαρές ανησυχίες στις ελληνικές αρχές· γι' αυτό και απασχόλησαν εκτεταμένα τη διπλωματική αλληλογραφία του ελληνικού υπουργείου Εξωτερικών. Εξάλλου το κλίμα έντασης καλλιεργούσε έντεχνα και ο βουλγαρικός τύπος με συνεχείς προτροπές για πολεμική αναμέτρηση και για επικράτηση των Βουλγάρων στον μακεδονικό χώρο³. Παράλληλα άρχισε και συστηματική προπαγάνδα ανάμεσα στους κατοίκους, η οποία ασκούταν με ποικίλους τρόπους. Ένας από αυτούς ήταν και η οικονομική διείσδυση με οικονομικούς πράκτορες και με την ίδρυση πιστωτικών ιδρυμάτων σε μακεδονικό έδαφος. Η τακτική αυτή είχε συστηματοποιηθεί από τις αρχές κιόλας του 1912. Τότε η Βουλγαρική Εθνική Τράπεζα (Bălgarska

που βασίστηκε σε πληροφορίες των πρωταγωνιστών, αλλά και σε επίσημα έγγραφα των δυο πλευρών. Η έκθεση, με τίτλο: *Les Relations Gréco-Bulgares*, σώθηκε στο Αρχείο του ελληνικού Υπουργείου των Εξωτερικών (στο εξής: ΑΥΕ)/1913/ά.α.κ./9, Αθήνα, 9 Ιουνίου 1913. Βλ. επίσης συνέντευξη του προϊσταμένου των Οικονομικών Υπηρεσιών Μακεδονίας Γ. Κοφινά στην εφημερίδα «Le Progrès» (Αθήνα 14/27 Απρ. 1913), με τίτλο: *La question de Salonique. Pourquoi Salonique prétend demeurer Grecque*. Η συνέντευξη αυτή, που δόθηκε με αφορμή διάλεξη του διευθυντή του Τμήματος Στατιστικής της Σόφιας, αναφέρεται στην οικονομική ένταξη της Θεσσαλονίκης στο ελληνικό κράτος.

1. Η σύνθεση του πληθυσμού της Θεσσαλονίκης τον Οκτ. του 1912, σύμφωνα με πίνακες της μητροπόλης, ήταν: 19.000 Έλληνες, 40-44.000 Τούρκοι, 7.000 διάφορες εθνικότητες και 90.000 Ισραηλίτες, σε συνολικό πληθυσμό 160.000 περίπου κατοίκων (Π. Α ρ χ υ ρ ό π ο υ λ ο υ, Απομνημονεύματα από 1885 έως 1936, Αθήνα 1970, σ. 107). Γρήγορα όμως σημειώθηκε αύξηση του ελληνικού πληθυσμού· τον Ιανουάριο του 1913 σε εκτίμηση του Γ. Χρυσάφη, διευθυντή του υποκαταστήματος της Τράπεζας Αθηνών στη Θεσσαλονίκη, σε σύνολο 145.000 κατοίκων αναφέρονται: 36.000 Έλληνες, 28.000 Τούρκοι, 80.000 Ισραηλίτες και 3.000 Βούλγαροι («Αρχείο Βενιζέλου» 173 /φ. 152, Χρυσάφης προς Πρόεδρο Ελληνικής Κυβέρνησης, Θεσσαλονίκη, 2/15 Ιαν. 1913). Τέλος στην πρώτη, συστηματική απογραφή, της 28ης Απρ. του 1913, στους 39.956 Έλληνες αντιστοιχούσαν 61.439 Ισραηλίτες, 45.867 Τούρκοι, 6.263 Βούλγαροι και 4.364 ξένοι, σε σύνολο 157.889 ατόμων (Ρ α κ τ ι β ά ν, Έγγραφα, σ. 51).

2. Βλ. έγγραφα στο ΑΥΕ, κυρίως φ. 1912/Α/5.

3. ΑΥΕ/1912/Α/5, Γενικός στρατιωτικός διοικητής Θεσσαλονίκης πρίγκιπας Νικόλαος προς στρατηγό Andreev, 859 /Θεσσαλονίκη, 24 Νοε. 1912.

Narodna Banca) με κατάλληλες νομοθετικές ρυθμίσεις, που επέτρεπαν τη συμμετοχή της στο εξής στη σύσταση άλλων τραπεζών, συμβλήθηκε με γαλλικές και ρωσικές τράπεζες για την ίδρυση ειδικής «Εμπορικής και Υποθηκικής Τράπεζας» (Banque Commerciale et Foncière des Balkans) στη Σόφια. Η Τράπεζα αυτή, που είχε την έδρα του διοικητικού της συμβουλίου στο Παρίσι, αποσκοπούσε κυρίως στην ίδρυση υποκαταστημάτων σε ευπαθείς περιοχές της τουρκοκρατούμενης Μακεδονίας και προπάντων στη Θεσσαλονίκη. Το γεγονός αυτό είχε θορυβήσει τότε την ελληνική κυβέρνηση, που με τους διπλωματικούς υπαλλήλους της στη Σόφια και στη Θεσσαλονίκη παρακολουθούσε με προσοχή τις βουλγαρικές αυτές ενέργειες. Επρόκειτο ασφαλώς για μια ενδιαφέρουσα πτυχή του ελληνοβουλγαρικού ανταγωνισμού της κρίσιμης εκείνης περιόδου. Ακριβώς την πτυχή αυτή θα προσπαθήσει η παρούσα εργασία να διερευνήσει με βάση πηγές του Ιστορικού Αρχείου του υπουργείου των Εξωτερικών και του Αρχείου της ΕΤΕ¹.

Η ίδρυση βέβαια του υποκαταστήματος της Banque Commerciale et Foncière des Balkans στη Θεσσαλονίκη αποσκοπούσε και στην αξιοποίηση των άφθονων εβραϊκών κεφαλαίων και της έντονης εμπορομεσιτικής και χρηματιστικής δραστηριότητας στη μακεδονική πρωτεύουσα. Αλλά το πρόβλημα για την ελληνική πλευρά δεν ήταν ο οικονομικός ανταγωνισμός για τον προσεταιρισμό του εμπορικού κόσμου της Θεσσαλονίκης. Ήταν φανερό ότι οι βουλγαρικές πρωτοβουλίες για το άνοιγμα υποκαταστήματος της νέας Τράπεζας στη Μακεδονία ενείχαν κυρίως πολιτική σημασία. Αυτό έγινε ολοφάνερο, όταν αποκαλύφθηκε ότι η Εθνική Τράπεζα της Βουλγαρίας αναλάμβανε να καλύψει τα ενδεχόμενα ανοίγματα του υποκαταστήματος της Θεσσαλονίκης ως το ποσό των 15 εκατομμυρίων γαλλικών φράγκων. Η εγγύηση αυτή, που ξεπερνούσε το αρχικό κεφάλαιο της Τράπεζας —εκείνο ανερχόταν σε 10 εκατομμύρια φράγκα μόνο—, έπεισε τη διοίκηση της Banque Commerciale et Foncière des Balkans να δώσει αμέσως την έγκρισή της για την ίδρυσή του. Ωστόσο οι νομικές δυσχέρειες που ίσχυαν για παρόμοιες δραστηριότητες στην οθωμανική αυτοκρατορία, και που αναμενόταν να αρθούν με την αναμενόμενη ψήφιση σχετικού νομοσχεδίου από την τουρκική Βουλή,

1. ΑΥΕ/1912/ά.α.κ. Ε', υπ. Εξωτ. προς πρεσβευτή στη Σόφια και πρόξενο στη Θεσσαλονίκη, 4272/ Αθήνα, 10 Μαρτ. 1912. Ευχαριστώ και από εδώ θερμά τον αναπληρωτή καθηγητή κ. Β. Κόντη, ο οποίος μου υπέδειξε μερικές από τις πηγές που χρησιμοποιούνται στην εργασία αυτή. Ευχαριστώ επίσης τον καθηγητή κ. Ι. Κ. Χασιώτη για τις χρήσιμες υποδείξεις του.

καθυστέρησαν, φαίνεται, τις αναγκαίες διαδικασίες, με τελικό αποτέλεσμα την αναβολή του ανοίγματος του υποκαταστήματος¹.

Ότι όμως δεν κατάφεραν οι Βούλγαροι υπό την οθωμανική διοίκηση και με τη μεθόδευση της ελεγχόμενης απ' αυτούς, ως ένα βαθμό, Banque Commerciale et Foncière des Balkans, προσπάθησαν να το επιτύχουν αμέσως μετά την επιβολή της ελληνικής κυριαρχίας στη Θεσσαλονίκη, με την άδεια των τοπικών ελληνικών αρχών, και μάλιστα χωρίς την επικάλυψη ξένου πιστωτικού ιδρύματος. Συγκεκριμένα, ο διοικητής του βουλγαρικού στρατού της περιφέρειας Θεσσαλονίκης στρατηγός Andreen, με έγγραφό του προς τον νομάρχη της πόλης Περικλή Αργυρόπουλο², γνωστοποίησε στις 6 Δεκεμβρίου 1912 την πρόθεση της Βουλγαρικής Εθνικής Τράπεζας να εγκαταστήσει υποκατάστημα στη Θεσσαλονίκη. Ο Αργυρόπουλος, παραβλέποντας το γεγονός ότι για παρόμοια ενέργεια ήταν απαραίτητη κυβερνητική άδεια, επικυρωμένη με βασιλικό διάταγμα, θεώρησε αρκετό να συνεννοηθεί μόνο με τις τοπικές αρχές, δηλαδή με τον υπουργό Δικαιοσύνης και Γενικό Διοικητή Μακεδονίας Κωνσταντίνο Ρακτιβάν³ και με τον διάδοχο. Οι δυο τελευταίοι ενέκριναν αψήφιστα προφανώς την πρόταση, αρκούμενοι στο αιτιολογικό ότι το εμπόριο στη Θεσσαλονίκη ήταν ελεύθερο. Ο Αργυρόπουλος λοιπόν, ενημερώνοντας την κυβέρνηση για την ενέργειά του, δεν υποπευδόναν μάλλον τις πολιτικές της συνέπειες. Έτσι προεξοφλώντας την έγκριση των Αθηνών έδωσε έγγραφη θετική απάντηση στο βουλγαρικό αίτημα. Θεώρησε μάλιστα ότι λόγω της εμπόλεμης κατάστασης το έγγραφο εκείνο είχε ισχύ βασιλικού διατάγματος. Επιπλέον, εξέλαβε τη διήμερη καθυστέρηση στην απάντηση του υπουργείου Εξωτερικών ως σιωπηρή έγκριση⁴. Πάντως, με εντολή του Ρακτιβάν⁵ τέθηκε τουλάχιστον ο περιο-

1. Την τύχη του νομοσχεδίου, που είχε παραπεμφθεί για μελέτη σε ειδική κοινοβουλευτική επιτροπή, φαίνεται ότι περίμεναν με ενδιαφέρον και άλλοι Ευρωπαίοι κεφαλαιούχοι που σκόπευαν να επεκτείνουν τις χρηματιστικές δραστηριότητές τους στην Τουρκία. Βλ. σχετικά στο ΑΥΕ/1912 ά.α.κ. Ε', πρόξενος Θεσσαλονίκης προς υπ. Εξωτ., 264/2 Απρ. 1912· στο ίδιο, πρεσβευτής στο Παρίσι προς υπ. Εξωτ., 706/3/15 Μαΐου 1912.

2. Ο Π. Αργυρόπουλος, νομάρχης Λάρισας από το 1909, διορίστηκε πολιτικός σύμβουλος του αρχιστρατήγου διαδόχου μετά την κήρυξη του πολέμου του 1912 και τοποθετήθηκε απ' αυτόν νομάρχης Θεσσαλονίκης. Για την παρουσία του στη Θεσσαλονίκη βλ. στου ίδιου, Απομνημονεύματα, σ. 103 κ.ε.

3. Για τον Κ. Ρακτιβάν και το διοικητικό έργο του στη Μακεδονία βλ. Κ. Κεραμέας, Η απελευθέρωση της Μακεδονίας και ο Κωνσταντίνος Ρακτιβάν, πανηγυρικός λόγος, Θεσσαλονίκη 1978.

4. ΑΥΕ/1913/Α/5, Αργυρόπουλος προς υπ. Εξωτ., 1684/15 Δεκ. 1912.

5. Ρακτιβάν, Έγγραφα, σ. 37.

ριστικός όρος ότι η τράπεζα θα λειτουργούσε ως ιδιωτική και χωρίς τα ειδικά προνόμια που τυχόν απολάμβανε στη Βουλγαρία¹.

Αλλά τα πράγματα βέβαια ήταν περισσότερο κρίσιμα από όσο βιάστηκαν να εκτιμήσουν οι ανύποπτες αρχές της Θεσσαλονίκης. Η Βουλγαρία κατόρθωσε με τον τρόπο αυτό να ενισχύσει τα επιχειρήματά της για κυριαρχικά δικαιώματα στην επίμαχη πόλη, σε μια περίοδο που δεν είχαν ακόμη καθοριστεί τα όρια της επικράτειας των συμμάχων. Η ίδρυση λοιπόν, με νομότυπες διαδικασίες και την έγκριση των Ελλήνων, του υποκαταστήματος ενός ιδρύματος, που μόνο μέσα στα όρια του κράτους θα μπορούσε να επιτραπεί, αποτελούσε πρωθύστερη ενέργεια, που περιείχε το στοιχείο της διαμφισβήτησης του καθεστώτος σε υπό διαπραγμάτευση χώρο. Η οργή και η απόγνωση είναι φανερή στην απάντηση του υπουργού των Εξωτερικών Λάμπρου Κορομηλά της 14ης Δεκεμβρίου 1912: Αφού πρώτα ψέγει τον νομάρχη για τη σπουδή του να αποφασίσει μόνος για ένα τόσο σοβαρό ζήτημα, ζητά επείγοντως να ελέγξει το κείμενο των ελληνικών αρχών με το οποίο δόθηκε η έγκριση και απαιτεί, έστω και εκ των υστέρων, να εμποδίσουν με κάθε τρόπο την ίδρυση του υποκαταστήματος, με το εύλογο επιχείρημα ότι δεν θα μπορούσε να παραχωρηθεί άδεια για ίδρυση τράπεζας στη Θεσσαλονίκη εξαιτίας της ρευστής πολιτικής κατάστασης που επικρατούσε στα Βαλκάνια και μάλιστα πριν από τον αναμενόμενο διεθνή διακανονισμό των συνόρων².

Στο μεταξύ ο υπουργός είχε σπεύσει να ενημερώσει για τα τεκταινόμενα και τη διοίκηση της Εθνικής Τραπέζης της Ελλάδος και, για να εξισορροπήσει τα πράγματα, είχε ζητήσει τη δική της παρέμβαση για άμεση λειτουργία υποκαταστήματός της στη Θεσσαλονίκη³. Έτσι, μπήκε στο παιχνίδι της πολιτικής αντιπαράθεσης και το μεγαλύτερο τότε ελληνικό πιστωτικό ίδρυμα. Η πολιτική σημασία άλλωστε της παρέμβασης της ΕΤΕ φαίνεται και στο απαντητικό έγγραφο του υποδιοικητή της Τράπεζας Ιωάννη Ευταξία της 12ης Δεκεμβρίου 1912⁴. Στο έγγραφο αυτό ο

1. ΑΥΕ/1913/Α/5, Αργυρόπουλος προς υπ. Εξωτ., εμπιστ. τηλεγρ., 6 Δεκ. 1912.

2. ΑΥΕ/1913/Α/5, υπ. Εξωτ. προς νομάρχη Θεσσαλονίκης, κρυπτογράφημα 36946/14 Δεκ. 1912 και έγγραφο προς τον Ρακτιβάν.

3. ΑΥΕ/1913/Α/5, υπ. Εξωτ. προς Διοίκηση ΕΤΕ, εμπιστευτικό, 7 Δεκ. 1912.

4. Παρόλο που υπογράφει τα σχετικά έγγραφα ως διοικητής, τη διοίκηση κατά την περίοδο αυτή (1911-1914) είχε ο Ιω. Βαλαωρίτης (Επ. Στασινόπουλος, Η ιστορία της Εθνικής Τραπέζης της Ελλάδος (1841-1966), Αθήνα 1966, σ. 88-89, 91, 93). Για την πορεία της Τράπεζας βλ. επίσης Σταθής Σπλιωτόπουλος, Ιστορία της Εθνικής Τραπέζης της Ελλάδος, πρόλογος Αλ. Ν. Διομήδους, β' έκδοση, Αθήνα 1949.

Ευταξίας επισημαίνει και αυτός την άστοχη ελληνική ενέργεια να χορηγηθεί άδεια στη Βουλγαρική Εθνική Τράπεζα να προβεί σε πρωτοβουλίες που εξυπηρετούσαν καθαρά πολιτικές σκοπιμότητες της Σόφιας στη Μακεδονία. Αναλύοντας επιπλέον, από τη δική του πλευρά, την πολιτική της γειτονικής συμμάχου χώρας¹, διευκρίνιζε ότι, σύμφωνα με τα ισχύοντα διεθνώς, οι εκδοτικές τράπεζες είχαν δικαίωμα να ιδρύουν υποκαταστήματα μόνο μέσα στα όρια της επικράτειας του κράτους των, όπου άλλωστε κυκλοφορούσαν και τα γραμμάτια του κεντρικού τους καταστήματος. Αντίθετα η Βουλγαρική Εθνική Τράπεζα περιέλαβε στο καταστατικό της ως δικαίωμά της την ίδρυση υποκαταστημάτων στο εξωτερικό, με σκοπό την ίδρυσή τους στην Τουρκία, κι αυτό για ευνόητους πολιτικούς λόγους. Ό,τι όμως δεν είχε κατορθώσει να το επιτύχει σε οθωμανικό έδαφος (και μάλιστα παρά την ισχύουσα ακόμη προνομιακή για τους ξένους ετεροδικία), το πετύχαινε τώρα με την ελληνική επιπόλαιη φιλοφροσύνη, αποσπώντας την κυβερνητική εκείνη άδεια, που ήταν απαραίτητη ώστε να ενισχύσει τη θέση της και να παρουσιαστεί ότι ασκεί κυβερνητικό έργο στη Θεσσαλονίκη²- διότι, σύμφωνα πάντα με την άποψη του Ευταξία, η λειτουργία υποκαταστήματος μιας καθαρά κρατικής τράπεζας σε ένα τόπο θεωρείται ότι αποτελεί, κατά κάποιο τρόπο, άσκηση κυβερνητικής εξουσίας. Το πρόσχημα εξάλλου των Βουλγάρων για ίδρυση υποκαταστήματος χωρίς τον εκδοτικό χαρακτήρα, δεν θεωρήθηκε πειστικό από τον Έλληνα οικονομολόγο³ αν δεν υπήρχε δόλος στην πρόθεση της βουλγαρικής πλευράς και ενδιαφερόταν αυτή απλώς για τη διευκόλυνση των συναλλαγών, τότε οποιαδήποτε ιδιωτική βουλγαρική τράπεζα θα μπορούσε να ιδρύσει κι αυτή υποκατάστημα στη Θεσσαλονίκη, ώστε να μην παραβιαστεί και το αποκλειστικό εκδοτικό προνόμιο της ελληνικής Εθνικής Τραπέζης.

Παρά τη συμφωνία, ωστόσο, του Ευταξία με τις θέσεις του υπουργείου Εξωτερικών για τις βουλγαρικές υστεροβουλίες, ο υποδιοικητής της ΕΤΕ δεν απάντησε θετικά στην έκκληση του Κορομηλά για την εσπευσμένη ίδρυση υποκαταστήματος της Εθνικής στη Θεσσαλονίκη. Μολονότι διαβεβαίωνε τον Έλληνα υπουργό ότι η ΕΤΕ είχε πράγματι σκοπό να ιδρύσει υποκαταστήματα στις νέες επαρχίες (Θεσσαλονίκη, Γιάννενα, Μοναστήρι, Καβάλα), αυτό θα μπορούσε να γίνει μόνο μέσα στα όρια

1. Στις 17 Μαΐου 1912 είχε υπογραφεί μεταξύ Ελλάδος και Βουλγαρίας τριετής αμυντική συμμαχία έναντι ενδεχόμενης τουρκικής επίθεσης και στις 22 Σεπτ. ελληνο-βουλγαρική στρατιωτική σύμβαση (Β ε ν τ ή ρ η ς, Η Ελλάς, σ. 98, 104).

2. ΑΥΕ/1913/Α/5 Ευταξίας προς υπ. Εξωτ., εμπιστευτικό, 44427/Αθήνα, 12 Δεκ. 1912. Βλ. παράρτημα, στ. 19-27, 33-45, 81-88.

όσων ίσχυαν διεθνώς για τις εκδοτικές τράπεζες, δηλαδή σε έδαφος ανεγνωρισμένης με διεθνείς διπλωματικές πράξεις επικράτειας. Συνεπώς απέκλειε μια τέτοια ενέργεια προς το παρόν, πριν δηλαδή από τον οριστικό διακανονισμό των συνόρων του κράτους με την υπογραφή της αναγκαίας διεθνούς συνθήκης ειρήνης. Πρόσθεσε μάλιστα ότι ενδεχόμενη σπουδή θα είχε αντίθετα αποτελέσματα, εφόσον θα μπορούσε να θεωρηθεί ότι οι Έλληνες οι ίδιοι αμφισβητούσαν το δικαίωμα κατοχής της Θεσσαλονίκης, μμούμενοι προφανώς τους Βουλγάρους. Πέρα όμως από τις πολιτικές σκοπιμότητες δεν συνέτρεχαν ακόμα πρακτικές οικονομικές ανάγκες: οι χρηματικές δοσοληψίες εξυπηρετούνταν από την Τράπεζα Ανατολής, της οποίας η Εθνική ήταν βασικός μέτοχος¹. Έτσι, υπογραμμίζοντας ο Ευταξίας και τα οικονομικά συμφέροντα της Τράπεζας, έδινε περισσότερη βαρύτητα στην απόφασή του, συνδυάζοντάς την μάλιστα και με την υπενθύμιση ότι η επέκταση της ΕΤΕ στις νέες επαρχίες θα απαιτούσε νέες διαπραγματεύσεις με την κυβέρνηση και νέους όρους².

Αλλά η εμμονή του Ευταξία στα καθιερωμένα διεθνώς ισχύοντα για τη λειτουργία των εκδοτικών τραπεζών διατυπωνόταν όταν πια είχε δοθεί, όπως είδαμε, η έγκριση των ελληνικών αρχών της Μακεδονίας για το άνοιγμα υποκαταστήματος της ελεγχόμενης από τους Βουλγάρους Τράπεζας. Έτσι, στην αμηχανία της ελληνικής κυβέρνησης ο Ευταξίας αναγκάστηκε να αναζητήσει τρόπους για τη μείωση τουλάχιστον των επιπτώσεων από το γεγονός αυτό. Με νέο έγγραφό του προς τον Κορομηλά της 21ης Δεκεμβρίου ο υποδιοικητής της ΕΤΕ συνιστούσε στην ελληνική κυβέρνηση να μην υπαναχωρήσει πια στην έγκρισή της για την ίδρυση υποκαταστήματος της Βουλγαρικής Εθνικής Τράπεζας στη Θεσσαλονίκη, αφού δεν υπήρχε τώρα δυνατότητα ανάκλησης της ά-

1. Η ανάπτυξη του εμπορίου και της λιμενικής κίνησης, που σημειώθηκε στη Θεσσαλονίκη στις τελευταίες δεκαετίες του 19ου αι., είχαν παρακινήσει πολλές τράπεζες να ιδρύσουν εκεί υποκαταστήματά τους. Η Τράπεζα της Ανατολής π.χ. είχε ιδρύσει το δικό της ήδη από το 1906 (Γ. Χριστοδούλου, Η Θεσσαλονίκη κατά την τελευταία εκατονταετία. Εμπόριον, βιομηχανία, βιοτεχνία, Θεσσαλονίκη 1936, σ. 140-144, 256).

2. ΑΥΕ/1913/Α/5, Ευταξίας προς υπ. Εξωτ., ό.π., σ. 68, σημ. 2. Βλ. παράρτημα, στ. 10-18, 52-80, 89-93, 101-152.

Τα μέτρα αυτά εκθέτει αναλυτικά, λίγες μέρες αργότερα, και ο διοικητής της Τράπεζας Ιω. Βαλαωρίτης σε έγγραφό του σταλμένο στις 6 Ιαν. 1913 από το Παρίσι—όπου βρισκόταν για τη σύναψη δανείου—προς το Βενιζέλο, στο Λονδίνο (βλ. Αρχείο ΕΤΕ, II, Δ', 4, Αρχείο Βαλαωρίτη, αντίγρ. επιστολής της 6/19 Ιαν. 1913, σ. 7 κ.ε.). Ευχαριστώ και από τη θέση αυτή τον Ν. Μέλιο για την υπόδειξη μερικών χρήσιμων εγγράφων στο Αρχείο της ΕΤΕ.

δειας με εύσχημο τρόπο. Αλλά εισηγούνταν τη ρητή απαγόρευση της κυκλοφορίας τραπεζογραμματίων της Τράπεζας αυτής μέσω του υποκαταστήματος¹. Την υπόδειξη αυτή ενστερνίστηκε και η ελληνική κυβέρνηση, δίνοντας, μέσα στο πλαίσιο αυτό, αυστηρές εντολές στις ελληνικές αρχές της Θεσσαλονίκης για το κλείσιμο του υποκαταστήματος σε περίπτωση παρανομίας. Παρόμοια ενέργεια άλλωστε θα ήταν απόλυτα δικαιολογημένη εξαιτίας του κενού νομοθεσίας και της ύπαρξης στρατιωτικής μόνο κατοχής, που δεν δικαιολογούσε τη λειτουργία εκδοτικής τράπεζας².

Παρά τις αρχικές του επιφυλάξεις για το άνοιγμα υποκαταστήματος της ΕΤΕ στη Θεσσαλονίκη ο Ευταξίας, κάτω από την πίεση προφανώς της ελληνικής κυβέρνησης, υπαναχώρησε σύντομα. Απαρνούμενος τις αρχικές αρνητικές του εκτιμήσεις γνωστοποίησε με έγγραφό του της 22ας Δεκεμβρίου 1912 στην κυβέρνηση ότι τελικά η Τράπεζα αποφάσισε να ιδρύσει υποκατάστημά της στη Θεσσαλονίκη. Η αλλαγή αυτή υπαγορεύτηκε αναμφισβήτητα από πολιτικές επιλογές, όπως τις υπαινίσσεται σαφώς ο υποδιοικητής της ΕΤΕ, κάνοντας λόγο για την «συντρέχουσαν προς τούτο πραγματικήν ανάγκην» και επέβαλλε να αφεθεί για αργότερα η ρύθμιση των άλλων εκκρεμοτήτων που σχετιζόνταν με την κυβέρνηση³. Τα ίδια κίνητρα υπαγόρεψαν ασφαλώς και την παράλληλη απόφαση της ΕΤΕ να ανοίξει άλλο ένα υποκατάστημά της στα Γιάννενα. Ταυτόχρονα με τη γνωστοποίηση της ίδρυσης του υποκαταστήματος της Θεσσαλονίκης, στα τέλη Δεκεμβρίου, στάλθηκε εσπευσμένα στη μακεδονική πρωτεύουσα και ο διευθυντής του κεντρικού καταστήματος Δημ. Μάξιμος για να μελετήσει την κατάσταση, να κάνει τις απαραίτητες προεργασίες και να γνωριστεί με τον εμπορικό κόσμο της πόλης. Ο Μάξιμος υπήρξε ο συντάκτης της σχετικής εισήγησης και ο πρώτος διευθυντής του υποκαταστήματος, που θα εγκαινιαστεί λίγους μήνες αργότερα, στις 6 Μαΐου 1913⁴. Στο μεταξύ, ύστερα από το τέλος των εμπιστευτικών αυτών συνεννοήσεων της διοίκησης της ΕΤΕ και των ελληνικών αρχών, έγινε και η επίσημη πρόταση από τον διοικητή της Τράπεζας προς τους μετόχους για την ίδρυση των υποκαταστημάτων στη Θεσσαλονίκη και στα Γιάννενα, στη συνεδρίαση της 1ης Μαρτίου 1913. Η πρόταση έγινε ομόφωνα

1. ΑΥΕ/1913/Α/5, Ευταξίας προς υπ. Εξωτ., 45774/Αθήνα 21 Δεκ. 1912.

2. ΑΥΕ/1913/ανασχ. φ. 109, υπ. Εξωτ. προς Ρακτιβάν, 259/2 Ιαν. 1912.

3. ΑΥΕ/1913/Α/5, Ευταξίας προς υπ. Εξωτ., 45911/Αθήνα, 22 Δεκ. 1912.

4. «Μακεδονία», 1 Ιαν. και 7 Μαΐου 1913. «Νέα Αλήθεια», 1 Ιαν. και 8 Μαΐου 1913. Εὐ ἄ γ γ. Χ ε κ ἰ μ ο γ λ ο υ, Τράπεζες και Θεσσαλονίκη 1900-1936. Όψεις λειτουργίας και το πρόβλημα της χωροθέτησης, Θεσσαλονίκη 1987, σ. 97.

δεκτή¹. Η σύμβαση τέλος για την παραχώρηση στην ΕΤΕ του εκδοτικού προνομίου για τις νέες επαρχίες υπογράφηκε στις 6 Δεκεμβρίου 1914 και έγινε δεκτή από την Τράπεζα στις αρχές του 1915².

Όπως ήταν φυσικό, οι εργασίες του υποκαταστήματος κατά τα δυο πρώτα χρόνια ήταν πολύ περιορισμένες. Σ' αυτό συντέλεσε σειρά προβλημάτων που είχαν σχέση τόσο με τη νομισματική πολυμορφία³, όσο και με τη γενικότερη εδαφική ανακατανομή του μακεδονικού χώρου. Ο δεύτερος αυτός παράγοντας είχε συντελέσει αφενός στην αποκοπή της Θεσσαλονίκης από την άλλοτε εκτεταμένη ενδοχώρα της και αφετέρου στον οικονομικό αναπροσανατολισμό της από την Κωνσταντινούπολη, που αποτελούσε ως τότε έδρα των σημαντικότερων τραπεζών, προς το εθνικό κέντρο, την Αθήνα⁴.

Στο μεταξύ το επίμαχο υποκατάστημα της Βουλγαρικής Τράπεζας στη Θεσσαλονίκη, που είχε αρχίσει να λειτουργεί ήδη από τις αρχές του 1913, περιορίστηκε σε συνήθεις τραπεζικές εργασίες. Παρ' όλα αυτά, η ύπαρξη του υποκαταστήματος χρησιμοποιήθηκε συχνά για να ενισχύσει τα βουλγαρικά επιχειρήματα για κυριαρχικά δικαιώματα στη Θεσσαλονίκη⁵. Τον ίδιο εξάλλου στόχο εξυπηρετούσε και το άνοιγμα και άλλων υποκαταστημάτων της ίδιας βουλγαρικής Τράπεζας και σε άλλες μακεδονικές και θρακικές πόλεις (Σέρρες, Καβάλα, Δεδέαγατς), άσχετα αν και εκεί ο πραγματικός τραπεζικός τους ρόλος ήταν υποτονικός. Έτσι όμως και η ελληνική πλευρά υποχρεώθηκε, για αντιπερισπασμό και για να ασκήσει πίεση στη Βουλγαρία να εγκαταλείψει το υποκατάστημα της

1. Εθνική Τράπεζα της Ελλάδος, Απολογισμός του έτους 1912, Αθήνα 1913, σ. 1-3.

2. Βλ. για τη διαφωνία του διοικητή πλέον της ΕΤΕ (από τις 27 Μαρτ. 1914 και εξής) Ιω. Ευταξία με την κυβέρνηση πάνω σ' αυτό το θέμα στου ίδιου, Το κράτος και η Εθνική Τράπεζα, Αθήνα 1914. Ο Ευταξίας παραιτήθηκε λίγους μήνες αργότερα. Η σύμβαση έγινε δεκτή τον Ιανουάριο του 1915 από τον νέο διοικητή της Εθνικής Αλέξ. Ζαΐμη (Χεκίμογλου, Τράπεζες, σ. 101-103).

3. Σωτ. Σκληρός, Η Νέα Ελλάς υπό ιστορικήν, εθνογραφικήν, γεωγραφικήν, τοπογραφικήν, πολιτικήν, στατιστικήν, πλουτολογικήν, γεωργικήν, εμπορικήν και ναυτιλιακήν άποψιν, Αλεξάνδρεια 1913, σ. 62-65. Γ. Κοφινάς, Τα οικονομικά της Μακεδονίας, «Δελτίον του υπουργείου των Οικονομικών», Αθήνα 1914, ανάλ., σ. 241-255. Βλ. ανάλογα προβλήματα στη Θεσσαλία, αμέσως μετά την προσάρτησή της στο ελληνικό κράτος στις Αγγ. Σφήκα - Θεοδοσίου, Η προσάρτηση της Θεσσαλίας. Η πρώτη φάση στην ενσωμάτωση μιας ελληνικής επαρχίας στο ελληνικό κράτος (1881-1885), διδακτ. διατριβή, Θεσσαλονίκη 1988, σ. 126-127.

4. Κωστής Μοσκόφ, Θεσσαλονίκη 1700-1912. Τομή της μεταπρατικής πόλης, Αθήνα 1974, σ. 64-65· Χεκίμογλου, Τράπεζες, σ. 94-95, 98.

5. Βλ. ΑΥΕ, κυρίως φ. 1913/ανασχ. φ. 109.

Θεσσαλονίκης προκειμένου να διατηρήσει κάποιο από τα άλλα, να προχωρήσει κι αυτή στις προσπάθειες για το άνοιγμα υποκαταστημάτων και της Εθνικής και στις πόλεις αυτές¹. Οι προσπάθειες εκείνες δεν φαίνεται να είχαν τα αναμενόμενα θετικά αποτελέσματα. Άλλωστε τα πολιτικά και πολεμικά γεγονότα που ακολούθησαν, δεν ευνοούσαν την ανάπτυξη των δραστηριοτήτων αυτών. Ιδιαίτερα αρνητικές ήταν οι επιπτώσεις στη λειτουργία των υποκαταστημάτων της Βουλγαρικής Τράπεζας στη Μακεδονία από την έκρηξη και, κυρίως, την εξέλιξη του β' βαλκανικού πολέμου. Τόσο το υποκατάστημα της Εθνικής Τράπεζας της Βουλγαρίας στη Θεσσαλονίκη, όσο και εκείνα στις Σέρρες και στην Καβάλα έκλεισαν οριστικά το καλοκαίρι του 1913 και το υλικό τους κατασχέθηκε. Μόνο την άνοιξη του επόμενου χρόνου και μετά την αποκατάσταση της ειρήνης, η Εθνική Τράπεζα της Ελλάδος θα μεσολαβήσει στην ελληνική κυβέρνηση, ώστε να παραδοθούν στους Βουλγάρους τα λογιστικά τους βιβλία². Η παράδοση αυτή έκλεισε το κεφάλαιο των προσπαθειών της Σόφιας να χρησιμοποιήσει τα τραπεζικά της ιδρύματα στην προώθηση των διεκδικήσεών της στη Μακεδονία.

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ*

Έγγραφο απάντησης του υποδιοικητή της Εθνικής Τραπέζης της Ελλάδος προς το υπουργείο των Εξωτερικών για το θέμα της ίδρυσης υποκαταστήματος της ΕΤΕ στη Θεσσαλονίκη.

(ΑΥΕ/1913/Α/5)

Εν Αθήναις τη 12 Δεκεμβρίου 1912

Αριθ. 44427

Εμπιστευτικόν

Προς το Σεβαστόν Υπουργείον των Εξωτερικών
Ενταύθα

Κύριε Υπουργέ,

Δίαν ευγνώμονες επί τη γενομένη ημίν υποδείξει προς σύστασιν υποκαταστήματος εν Θεσσαλονίκη δια του υπ' αρ. 36361 και από 7 Δεκεμβρίου ε.έ. εμπιστευτικού εγγράφου του Σεβαστού Υπουργείου, λαμβά-

1. Αρχ. ΕΤΕ, Αρχ. Διομήδη, φ. Δ'/40, Κοφινάς προς Διομήδη, Θεσσαλονίκη, 31 Ιαν. 1913.

2. Αρχ. ΕΤΕ, φ. 39.

* Το κείμενο εκδίδεται με μικρές επεμβάσεις στη στίξη και τα κεφαλαία· ακολουθείται το μονοτονικό σύστημα.

5 νομεν την τιμήν να καταστήσωμεν αὐτὴ γνωστὰς, εμπιστευτικῶς ωσαύτως, τὰς σκέψεις της Διοικήσεως της Εθνικῆς Τραπέζης, μήπω αποκρυσταλλωθεῖσας εἰς αποφάσεις, μηδὲ δυναμένας νὰ καταλήξωσιν εἰς τοιαύτας μονομερῶς παρ' ἡμῶν, ἀνευ της νομίμου ἐγκρίσεως τούτων παρὰ της Σεβαστῆς Κυβερνήσεως.

10 Οὐχὶ μόνον ἐν Θεσσαλονίκῃ, ἀλλὰ καὶ ἐν Ἰωαννίνοις καὶ Μοναστηρίῳ, καὶ Καβάλα ὡς καὶ ἐν ἄλλαις προσαρτηθησομέναις ἡπειρωτικαῖς πόλεσιν, ἐτὶ δε καὶ ἐν πάσαις ταῖς πολυπληθεστέραις νήσοις του Αἰγαίου πελάγους, σκεπτόμεθα νὰ ιδρῶσωμεν υποκαταστήματα της Εθνικῆς Τραπέζης, καὶ ἅμα, καὶ τὴν συγχώνευσιν της εκδοτικῆς Τραπέζης Κρήτης νὰ ἐπιδιώξωμεν, εὐθὺς ὡς, συνομολογουμένης ὅσον οὕτω της συνθήκης εἰρήνης, ἤθελε καταστῆναι γνωστὸν τίνα τὰ οριστικῶς προσαρτηθόμενα μέρη, οὐχὶ μόνον κατὰ κατοχὴν, ἀλλὰ καὶ κατὰ κυριαρχίαν διεθνῶς ἐπεγνωσμένην.

Διότι, ὡς εκδοτικὴ τράπεζα, καὶ κατὰ τὸ καταστατικὸν αὐτῆς, ἡ ἡμετέρα Εθνικὴ Τράπεζα μόνον ἐν χώραις ὑπαγομέναις εἰς τὴν ἐλληνικὴν κυριαρχίαν δύναται νὰ ιδρῶσιν καταστήματα καὶ νὰ ἀσκήσῃ τὰ προνόμια αὐτῆς.

Τούτο συμβαίνει ἄλλως πανταχοῦ, ὅπου λειτουργοῦσιν ἀληθεῖς εκδοτικαὶ τράπεζαι. Οὔτε ἡ της Γαλλίας, οὔτε ἡ της Ἀγγλίας ἢ Γερμανίας ἢ Ρωσίας εκδοτικαὶ τράπεζαι ἰδρυσάν ποτε ἔξω του κράτους εἰς ὁ ἀνήκουσι υποκαταστήματα, εἴτε μετὰ ἀσκήσεως προνομίων, εἴτε ἀνευ τοιαύτης. Διότι ἀνεξαρτήτως των προνομίων, ὁ περιορισμὸς ὁ κύριος των εκδοτικῶν τραπεζῶν εἶναι νὰ μὴ χρησιμοποιοῦσι καὶ φηγαδεύωσιν εἰς τὴν ἀλλοδαπὴν, ἀλλὰ νὰ περισφύζωσι καὶ διαφυλάττωσι τὰ χρηματικὰ κεφάλαια ἐν τῇ χώρᾳ, ὅπως ευκολύνωσι καὶ ἐνισχύωσι τὴν ἐγχώριον παραγωγὴν, καὶ ἅμα προλαμβάνωσιν πᾶσαν νομισματικὴν στενοχωρίαν, δυναμένην νὰ ἐπηρεάσῃ ἐπιζημίως τὰς ἐσωτερικὰς συναλλαγὰς καὶ προκαλέσῃ βαρεῖας οικονομικὰς κρίσεις ἐν τῇ χώρᾳ.

Καὶ εἶναι μὲν ἀληθές ὅτι ἡ Βουλγαρικὴ Εθνικὴ Τράπεζα ἐν τῷ καταστατικῷ αὐτῆς περιέλαβε παραδόξως ὡς δικαίωμα αὐτῆς καὶ τὴν ἰδρῶσιν υποκαταστημάτων ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ. Τούτο δὲν ἐγένετο τυχαίως. Ὁ σκοπὸς αὐτῆς ἦτο νὰ ιδρῶσιν υποκαταστήματα, οὐχὶ βεβαίως ἐν Ρουμανίᾳ ἢ τῇ Αὐστρίᾳ, ἀλλ' ἐν Τουρκίᾳ. Ἐνόμιζε δὲ τούτο διεθνῶς δυνατὸν ἔνεκα τῆς ἐν τῷ ὀθωμανικῷ κράτει ἰσχυροῦσης ετεροδικίας. Το σῆδιον ἦτο εὐφυνές. Ἠθέλησεν ιδρῶσιν υποκαταστήματα ἐν τοῖς βουλγαρικοῖς κέντροις της Τουρκίας νὰ συνάψῃ στενότερας οικονομικὰς σχέσεις μετὰ τῶν βουλγαρικῶν πληθυσμῶν καὶ της ἐλευθέρως Βουλγαρίας καὶ νὰ ἐξαρτήσῃ τούτους οικονομικῶς σπ' αὐτῆς, συγχρόνως δὲ δια της κυκλοφορίας των τραπεζογραμματίων, ἔστω καὶ ὑπὸ τον τύπον της προαιρετικῆς, νὰ ἐπαν-

45 ξήση τον κρατούντα εν τη ηπειρωτική ευρωπαϊκή Τουρκία νομισματικόν κυκλώνα και να αλιεύη εν θολοίς. Η τουρκική όμως κυβέρνηση, μη στερουμένη οξυνοίας εν τοις τοιούτοις, κατενόησε τα σχέδια και διαρρήδην και ανενδότως ηρνήθη αυτή την ίδρυσιν υποκαταστημάτων.

Δύναται νυν η Βουλγαρική Εθνική Τράπεζα να ιδρύση νομίμως υποκατάστημα εν Θεσσαλονίκη και να πληρώση πολυετή πόθον, ον ηδυνάτει 50 μέχρι του νυν; Δεν δύναται να παρεμποδισθή νομίμως εις τούτο υπό της ημετέρας κυβερνήσεως;

Ουχί η Βουλγαρική Εθνική Τράπεζα, αλλ' η κυβέρνησις της Βουλγαρίας υποβάλλει την αξίωσιν, και δη υπό την αθωότεραν δυνατήν μορφήν. Αύτη δεν αξιοί να ασκήση τα προνόμια αυτής εν Θεσσαλονίκη, αλλά 55 να ιδρύση απλώς υποκατάστημα. Εάν το υποκατάστημα πρόκειται να αποβάλῃ τον εκδοτικόν χαρακτήρα ον κέκτηται αυτή η Τράπεζα, ης θα αποτελέσῃ τμήμα, και να λειτουργήσῃ—εάν ἦτο δυνατόν—ως ιδιωτική τράπεζα εν Θεσσαλονίκη, προς τι η ανάμειξις της βουλγαρικής κυβερνήσεως; Προς τι η τόση σπουδή της ιδρύσεως προ της συνομολογήσεως της ειρήνης και εν ᾧ ἐπίκειται αὕτη; Διατί ιδιωτικὴ τις βουλγαρική τράπεζα, 60 υπαρχουσών τοιούτων, να μη ζητήσῃ ἰδρυσιν υποκαταστήματος εν Θεσσαλονίκη, εὖν ὑπῆρχον ἐπείγουσαι τυχόν οικονομικαὶ ἀνάγκαι;

Η ἀληθὴς πρόθεσις της ἐσπευσμένης ταύτης ἐνεργείας της βουλγαρικής κυβερνήσεως εἶναι πρόδηλος. Θέλουσι να ιδρῶσιν υποκατάστημα της Βουλγαρικής Εθνικῆς Τραπεζῆς οὐχί μετὰ προνομίον ἐκδόσεως νέων τραπεζικῶν γραμματίων, ἀλλὰ μετὰ δικαιώματος της κυκλοφορίας γραμματίων του εν Σόφια κεντρικοῦ καταστήματος αὐτῆς. Τοιούτον δικαίωμα ἔχουσι πάντα τα υποκαταστήματα ἐκδοτικῶν τραπεζῶν, 70 δεν δύνανται δε να νοηθῶσιν ἀνευ του δικαιώματος τούτου ως υποκαταστήματα αὐτῶν, ἀφ' οὗ κύριος προορισμός και κύριον ἔργον πάσης ἐκδοτικῆς τραπεζῆς εἶναι η ἐκδοσις και κυκλοφορία γραμματίων και ο δι' αὐτῆς κανονισμός της νομισματικῆς ἰσορροπίας, των λοιπῶν καθηκόντων αὐτῆς ως και τραπεζικῶν εργασιῶν υπηρετουσῶν απλῶς τον κύριον σκοπόν τούτον. Η ἀπόκτησις τοιούτου δικαιώματος κυκλοφορίας ξένων τραπεζικῶν 75 γραμματίων, ἔστω και προαιρετικῆς απλῶς, εἶναι δημοσίας τάξεως και μόνον κυβερνητικὴ ἀδεία δύναται να ἐπιτευχθῇ. Δια τούτο ἐζητήθη η ἀδεία του αντιπροσώπου της ημετέρας κυβερνήσεως, δια τούτο δε και η παρέμβασις του κυρίου Ἀνδρέεφ. Δια τούτο οὐδεμίαν ιδιωτικὴν βουλγαρικήν τράπεζαν ἀπεφάσισε να ιδρῶσῃ υποκατάστημα, οὐδ' ἐσκέφθη 80 να ζητήσῃ ἀδειαν προς τούτο.

Τοιαύτην ἀδειαν ιδρύσεως υποκαταστήματος βουλγαρικής ἐκδοτικῆς τραπεζῆς εν Θεσσαλονίκη, φρονούμεν, οὐχί μόνον δύναται, ἀλλὰ και οφεί-

λεί να αρνηθῇ η ελληνική κυβέρνηση. Και δύναται μὲν να αρνηθῇ αὐτήν, διότι ὡς ἔχουσα τὴν νόμιμον διακατοχὴν αὐτῆς ὡς ἐκ τῆς ἐν πολέμῳ κα-
85 τακτήσεως, δύναται να ἀσκήσῃ πάντα τὰ κυριαρχικά δικαιώματα ἐπὶ τῆς κατεχομένης χώρας, ἕως οὐ, πρὸς τὴν κατοχὴν, ἀποκτήσῃ δικαιωματικῶς καὶ τὴν κυριαρχίαν αὐτῆς δια τῆς συνθήκης τῆς εἰρήνης ἢ καὶ τῆς διεθνούς ἐπιγνώσεως.

Οφείλει δὲ να αρνηθῇ, διότι καὶ αὐτὸ τὸ δικαίωμα τῆς προαιρετικῆς
90 κυκλοφορίας, ὃ θὰ κτήσῃται ἡ Βουλγαρική Εθνικὴ Τράπεζα δια τῆς ἰδρύσεως υποκαταστήματος, καὶ τὴν νομισματικὴν κυκλοφορίαν θὰ ἐπηρεάσῃ καὶ τὸ πρὸνόμιον το ἀποκλειστικόν τῆς ημετέρας Εθνικῆς Τραπέζης καίρως θὰ παραβιάσῃ. Διότι δὲν πρέπει να λησμονηθῇ ὅτι μεγά-
95 λαι ἐκδοτικαὶ τράπεζαι ἰδρύθησαν ἐπὶ μόνῃ τῇ προαιρετικῇ κυκλοφορίᾳ τῶν γραμματίων αὐτῶν, χωρὶς οὐχὶ νόμιμον, οὐδὲ αναγκαστικὴν τὰ ἔχουσι ταῦτα κυκλοφορίαν. Τα τῆς Βουλγαρικῆς δὲ Τραπέζης μέλλοντα να κυκλοφορήσωσι προαιρετικῶς δια τοῦ υποκαταστήματος αὐτῆς, πράγματι θὰ κυκλοφορῶσιν αναγκαστικῶς, ἀφ' οὗ ἡ εξαργύρωσις ἡ πλήρης καὶ υπο-
100 χρεωτικὴ, ὡς γνωστόν, δὲν τελεῖται ἐν τοῖς υποκαταστήμασι, ἀλλὰ μόνον ἐν τῷ κεντρικῷ, ἐν Σόφίᾳ δηλαδὴ, ἐπὶ τοῦ προκειμένου.

Εάν ἡ Ελλάς δὲν ἤθελεν ἀρνηθῇ καὶ παρεμποδίσῃ τὴν ἰδρύσιν υποκαταστήματος τῆς Βουλγαρικῆς Εθνικῆς Τραπέζης, ἐπειδὴ ἡ λειτουργία υποκαταστήματος ἐκδοτικῆς τραπέζης ἐν τινὶ τόπῳ εἶναι ἀσκήσις κυβερνητικοῦ νομίσματος καὶ ἀπόρροια ἀσκήσεως κυριαρχικῆς ἐξουσίας, ἡ
105 βουλγαρικὴ κυβέρνησις θὰ παραστή οὕτω καὶ αὐτὴ ἀσκούσα κυβερνητικὴν ἐξουσίαν ἐν Θεσσαλονίκῃ καὶ συγκατέχονσα μεθ' ἡμῶν κυριαρχικῶς ταύτην, ὅπερ ἡμεῖς διατόρως ἀπαρνούμεθα, αὐτὴ δὲ δια τόσων μεθοδεῶν ζητεῖ να ἐπιτύχῃ. Ἀλλ' ἐάν ἡ Βουλγαρικὴ Τράπεζα, ἐκ συνεννοήσεως μετὰ τῆς Βουλγαρικῆς κυβερνήσεως, ζητῇ δια τοιοῦτους λόγους καὶ σκοποὺς
110 να ἰδρύσῃ υποκατάστημα ἐν Θεσσαλονίκῃ καὶ μετὰ τόσον ζήλον σπεύδουσιν εἰς τοῦτο, νῦν ἔχουσιν ὅμοιοι ἢ ἄλλοι λόγοι παραπλησίας σπουδῆς πρὸς ἰδρύσιν υποκαταστήματος τῆς ημετέρας Εθνικῆς Τραπέζης ἐν αὐτῇ;

Ἡ Σεβαστὴ Κυβέρνησις εἶναι ἀναμφιβόλως ἡ κυριαρχικῶς κάτοχος τῆς Θεσσαλονίκης καὶ δικαιουμένη ἄρα ἀποκλειστικῶς να ἀσκήσῃ κυριαρχικὴν ἐξουσίαν ἐν αὐτῇ. Αὕτη ἐπιγινώσκει το πρὸνόμιον ἐκδόσεως τρα-
115 पेξικῶν γραμματίων, ὡς ἀνήκον εἰς τὴν ημετέραν Εθνικὴν Τράπεζαν ἀποκλειστικῶς, ἐπὶ πάσης χώρας προσηκούσης καὶ κατακυρωθησομένης διεθνῶς εἰς τὸ ἐλληνικὸν κράτος.

Δια τὰς ἐπειγούσας χρηματικὰς ληροδοσίας μέχρι τῆς προσεχούς
120 συνολογλήσεως τῆς εἰρήνης διὰ τε τὴν Θεσσαλονικὴν καὶ ἀλλαχού τῶν κατακτηθεισῶν χωρῶν, ἐλήφθη ἤδη πρὸνόμιον παρ' ἡμῶν καὶ δια τῆς Τρα-

πέξης της Ανατολής και άλλως. Ούτε άρα ο λόγος της Βουλγαρικής Τραπεζίης, του να αναγνωρισθή αυτή δικαίωμα όπερ δεν έχει ή όπερ δεν δύναται νομίμως να αποκτήσῃ, υφίσταται δια την ημετέραν Εθνικήν Τράπεζαν, ούτε ανάγκη οικονομική επείγουσα. Τουναντίον, εάν εσπεύδομεν, όπως η Βουλγαρική Τράπεζα, θα εφαινετο ότι και ημείς το δικαίωμα ημών θεωρούμεν αμφίβολον, ότι δε ζητούμεν δια μεθόδων αμφιβόλον ευθύτητος και νομιμότητος, κατά την διάμεσον μέχρι της συννομολογήσεως της ειρήνης εποχήν, εν τη αοριστία της ασκουμένης κυριαρχίας, να αποκτήσωμεν δικαιώματα ουχί αμφίβολα, αλλά τα οποία δια την Βουλγαρίαν θα αποβώσιν εν τω μέλλοντι πηγή ακένωτος διενέξεων και προστριβών προς την ελληνικήν κυβέρνησιν.

Ούτε οι λόγοι της Βουλγαρικής Τραπεζίης υπάρχουν δι' ημάς, ούτε άλλοι λόγοι σπουδής. Τουναντίον, πολλοί εισί οι λόγοι δι' ους επιβάλλεται μετά περισκέψεως και προνοίας να προβώμεν εις τας αποφάσεις ημών περί της προσηκούσης ενεργείας της Εθνικής Τραπεζίης εν τω μέλλοντι, δια τε τας νέας προσαρτηθησόμενας χώρας, ως και δι' αυτήν την παλαιάν Ελλάδα.

Τω όντι, όπως και δια το όλον κράτος, ο μέλλον διπλασιασμός αυτού εγκαταλείπει νέους όρους υπάρξεως και βίον και ανοίγει νέαν εποχήν δράσεως και προόδου, ούτω και δια την Εθνικήν Τράπεζαν, εν η συγκεντρούται η οικονομική κίνησις και δι' ης μέλλει κυρίως να ευοδωθή η οικονομική ανάπτυξις της χώρας, νέοι όροι και αρχαί πρέπει να ρυθμίσωσι την ενέργειαν αυτής εν τω μέλλοντι, όπως αποβή ως μάλιστα ωφέλιμος και ενεργητική εις την χώραν και αξία του προορισμού αυτής.

Νέα μεγάλα οικονομικά προβλήματα γεννώνται ούτω, και δη, ουχί μόνον δια την Εθνικήν Τράπεζαν, αλλά και δια την όλην οικονομίαν της μεζονος Ελλάδος, ως και δια τον Ελληνισμόν εν γένει, άτινα πάντως τη συνεννοήσει και συμπράξει μετά της Σεβαστής Κυβερνήσεως μέλλουσι να επιλυθώσι, τα οποία όμως κρίνομεν καλόν και λαμβάνομεν την τιμήν να υπαινιχώμεν από τούδε ενταύθα, επιφυλασσόμενοι εν καιρώ να ποιήσωμεν αναλυτικότεραν αυτών έκθεσιν.

Δια την ίδρυσιν τόσων νέων υποκαταστημάτων, την συγχώνευσιν της Τραπεζίης Κρήτης, και την κρείσσονα διοργάνωσιν ουχί μόνον αυτών αλλά και της όλης υπηρεσίας της Τραπεζίης, εκτός της αναλόγου μεγεθύσεως των κεφαλαίων αυτής, θα καταστή αναγκαίον και απαραίτητον να επιλυθώσι και τα εξής καιριώτατα ζητήματα, αναρόμενα ιδία εις την νομισματικήν ημών κυκλοφορίαν. Και υπάγονται μεν βεβαίως ταύτα εις την αρμοδιότητα άλλων υπουργείων, αλλ' ως εκ της δυνατής διεθνούς εν 160 μέρει αυτών επιπλοκής κρίνομεν απαραίτητον να φέρωμεν εις γνώσιν και

τον Σεβαστού Υπουργείου των Εξωτερικών.

Το πρώτον τιθέμενον ζήτημα είναι εάν και τας νέας χώρας, αίτινες θα αποτελέσωσι το έτερον ήμισυ, ή μη πλέον, του νέου ελληνικού κράτους, θα καταστήσωμεν κοινωνούς του ατυχήματος, του τόσον εταχθούς
165 εις την οικονομίαν της χώρας, του της αναγκαστικής κυκλοφορίας ή εάν μάλλον, επί τη ευκαιρία της εθνικής ανακαινίσεως, θα απαλλάξωμεν και την παλαιάν Ελλάδα της βαρείας οικονομικής πέδης.

Έτερον ζήτημα γεννώμενον επί τη άρσει της αναγκαστικής κυκλοφορίας είναι εάν θα συνεχίσωμεν την υποσχάζουσαν διμεταλλικήν κυ-
170 κλοφορίαν (bimétallisme boíteux) ή θα εγκαίνισωμεν αποκλειστικήν εις χρυσόν κυκλοφορίαν, εάν δε τότε δυνάμεθα και πρέπει να αποχωρήσωμεν της Λατινικής Ενώσεως, ή δυνάμεθα και ούτω να κοινωνώμεν αυτής.

Εάν αποχωρούντες της Λατινικής Ενώσεως πρέπει να τηρήσωμεν το νομισματικόν σύστημα ταύτης ή να προσανατολισθώμεν προς έτερον εν
175 ισχύι παρά μεγάλοις κράτεσι, προς α θα έχωμεν ίσως μείζονας οικονομικάς συναλλαγάς και επικοινωνίαν εν τω μέλλοντι.

Έτερον μέγα ζήτημα μέλλον να γεννηθή και δια το Έθνος και δια την Εθνικήν Τράπεζαν είναι, εάν προς στήριξιν του αλυτρώτου έτι μεγάλου εν Ανατολή Ελληνισμού, νυν, ότε εν τη προσθία Ασία, παρά τον πο-
180 λιτικόν των μεγάλων κρατών ανταγωνισμόν, μέλλει να αναπτυχθή και μέγιστος οικονομικός τούτος, εάν δεν είναι ενδεδειγμένον να ενσχόσωμεν τον Ελληνισμόν τούτον και δια τροπής της μεταναστεύσεως προς τας χώρας της πρόσω Ανατολής και δια τον πορισμού των οικονομικών κεφαλαίων, ιδία δια της ιδρύσεως πιστωτικών καταστημάτων ή υποκατα-
185 στημάτων, ώστε να έχωσι πρόχειρα και, κατά το δυνατόν, άφθονα τα εφόδια προς τον οικονομικόν αυτών αγώνα οι εκεί ομοεθείς.

Επιφυλασσύμενοι να ανακοινώσωμεν πάντα ταύτα και εις τα αρμοδιώτερα υπουργεία, είτε δια της εν αντιγράφω ανακοινώσεως του παρόντος εγγράφου, κατά τρόπον εμπιστευτικόν πάντοτε, είτε και δι' ειδικής
190 εκθέσεως, πεποιθάμεν ότι το Σεβαστόν Υπουργείον εκτιμών προσηκόντως τους εκτεθέντάς λόγους, θα δικαιώση ημάς δια την φαινομενικήν εν τούτω της ημετέρας Εθνικής Τραπέζης αδράνειαν, νη' ην λαθάνει σύντονος και, ως νομίζομεν, λελογισμένη και συστηματική ενέργεια.

Επί τούτοις διατελούμεν μεθ' υψίστης τιμής

Ο Διοικητής

(υπογρ.) Ιω. Ευταξίας

SUMMARY

Angeliki Sfika-Theodosiou, The founding of the branch of the National Bank of Greece in Thessaloniki and the Greek-Bulgarian relations (1912-1913).

This work is based on unedited material of the Historical Archives of the Greek Ministry of Foreign Affairs and of the National Bank of Greece. It is a research into the Greek-Bulgarian relations during the crucial period of 1912-13, mainly on the founding of branches of National Banks of both countries in Thessaloniki.

In their effort, to contest the Greek supremacy of the town and to produce rights of sovereignty as well, the Bulgarians imposed parallel authorities, military as well as administrative and economic. Thus the case of the hasty founding of the branch of the Bulgarian National Bank (Bălgarska Narodna Banca).

This act obliged the Greek government to expedite the founding of a branch of the National Bank of Greece in Thessaloniki in spite of the fact that — in view of the definitive arrangement concerning the frontier with the signing of an international peace treaty — it was not a favourable time either politically or economically.